

[Industriministeren]

ministeren redegjort for i bemærkningerne – som jeg da håber hr. Askjær Jørgensen har læst – hvad ministeren aner noget om, og hvad han ikke aner noget om, hvad stålvalseværket aner noget om, og hvad det ikke aner noget om. Og det, man markerer dér, er, at naturligvis er der en vis usikkerhed, men den har helt utvivlsomt en stærkt begrænset størrelse i den situation, vi befinder os i. Det er imidlertid hæderligt at opgive, hvad denne usikkerhed kan resultere i, på procenter og størrelser. Det er det, der er sket i begge parter bilag, hr. Askjær Jørgensen, og det havde jeg egentlig ikke ventet skulle give anledning til en udtalelse som: »ministeren aner intet om«.

Så havde hr. Askjær Jørgensen en betragtning om, at dette ville koste mange, mange, mange flere arbejdspladser. Vi taler stadig væk om en ny indsprøjtning, på 216 mill. kr. Hr. Ellemann-Jensens tal på finansloven på de 600 mill. kr. er jo rigtigt, og den, jeg tænkte på før, som ved meget mere om finanslov end jeg, er jo netop hr. Ellemann-Jensen. Han vil bedre end jeg kunne bekræfte, at de 144 mill. kr. af dem er en afskrivning, og den ændrer sig ikke til det mindre, hvis stålvalseværket lukker, så bliver den tværtimod 216 mill. kr.

De 207 mill. kr. bliver ikke mindre, hvis stålvalseværket lukker; de bliver stadig 207 mill. kr. De nye penge, vi taler om for at klare stålvalseværkets situation, er 216 mill. kr. uden alle matematiske krumspring, som hr. Ellemann-Jensen heller ikke var i gang med, men som han kunne blive mistænkt for, hvis ikke vi understregede, at de af hr. Ellemann-Jensen nævnte 600 mill. kr. er det, der skal skrives af sammenlagt. Og af dem er 216 mill. kr. de penge, som skal komme til udbetaling for at opretholde stålvalseværket, medens de øvrige plus yderligere et antal millioner kroner ville komme til udtryk under alle omstændigheder. Jeg tror, jeg kan se på hr. Ellemann-Jensen, at vi er ganske enige om den fortolkning.

De 600 mill. kr. – det er mere til hr. Askjær Jørgensens underretning – er altså det beløb, der går ind på finansloven, men det består af en række tal, hvoraf kun de 216 mill. kr. – som jeg har understreget er et meget stort beløb – udgør den nytægning af nye penge, som forhåbentlig udløser stålvalseværkets videreførelse.

Så undrer det stadig væk hr. Askjær Jørgensen, at vi gør dette, og jeg må vel sige endnu en gang – jeg skal nok lade være med at gå i detaljer, af hensyn til den fyldte sals spændte opmærksomhed – at det er min opfattelse, at vi dermed forsøger at løfte en samfundsbetydende virksomhed af usædvanlig størrelse over en usædvanlig situation ind i den normalsituation, som tidligere eksisterede i en årrække for Det Danske Stålvalseværk.

Jeg er enig med hr. Rahbæk Møller i, at en betalingsstandsning ikke er usædvanlig. Det usædvanlige er stålsituationen. Det usædvanlige er skrotsituationen. Det usædvanlige ville være, hvis det var en stat, der gik ind og overtog en virksomhed efter fikst at have kvittet enhver kreditor i denne virksomhed. Det ville være lidt usædvanligt, og det ville være en aktivitet, som, hvis det var en privat virksomhed, der foretog den, hr. Rahbæk Møller og jeg ville være lidt ophidsede over, men jeg forstår, at hensigten kunne hellige midlet.

Jeg takker hr. Waldorff for hans betragtninger om, at der er tale om en fornuftig virksomhed. Det er også min opfattelse. Hr. Waldorff havde en ny og uprøvet løsning, som han også nævnte i sit første indlæg. Han sagde, at det er rimeligt, at staten overtager de aktiviteter, der er, på grund af sine gode gerninger hidtil. Det lyder interessant, men jeg tror, hr. Waldorff er klar over, at det ville der ikke være noget juridisk belæg for. Sådanne rettigheder har staten ikke sikret sig og ikke tænkt at sikre sig på noget tidspunkt.

Hr. Alfred Hansen spurgte, om det var rigtigt, at stålpriserne i Europa gennemgående lå lidt højere end i den øvrige del af verden, og det tror jeg det er. Men samtidig skal vi nok også huske, at stål er overordentlig mange ting. Selv inden for stålplader er der variationer, og inden for alle de forskellige stålprodukter og sammensætningen af stålprodukterne skabes derved ganske mange variationer.

Det afgørende for mig er at sige, at landbrugsordning og stålordning er to absolut vidt forskellige ting, og at stålordningen er en frivillig ordning, der søges skabt – til hr. Alfred Hansens behag – af de enkelte stålvirksomheder og ikke af staterne. Det er ikke en statslig ordning, det er en ordning, der søges skabt af organisationen af stålvirksom-